

SİBEL OĞUZ

**BU HİKÂYE
TUTAR CANAN**

Eksik Parça Yayınları

Edebiyat/Öykü

Bu Hikâye Tutar Canan
Sibel Oğuz

Copyright © 2025, Eksik Parça Yayınları

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Editör: **Demet Çaltepe**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Tasarım: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5874-58-0

Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Sibel Oğuz, 1980 Kars'ın Sarıkamış ilçesinde doğdu. İlkokulu burada, lise ve üniversite eğitimini ise İstanbul'da tamamladı. İstanbul Üniversitesi Sosyoloji bölümünden mezun oldu. Pedagojik formasyon eğitimini Felsefe Bölümünde tamamladı. Küçük yaştan itibaren yazmaya meraklıydı. Kendi içinde yaşadığı çatışmayı yazarak çözmeye çalıştı fakat başaramadı.

Öyküleri *Türk Dili Dergisi*, *Hece Öykü*, *Mahalle Mektebi*, *Hisdüşüm Dergisi*, *KE Dergisi*, *Daima Edebiyat*, *Yedi İklim*, *Mahal Edebiyat*, *Edebiyat Haber*, *İshak Edebiyat*, *Litera Edebiyat*, *Ogitto* ve çeşitli dijital ve basılı dergilerde yayınlandı.

Evli ve iki çocuk annesidir.

Benimle iyi geçinen kahramanlarıma

KEFARET

On üç yaşıma kadar Harun'dum, cılızdım. Türkçe dersini, poğaça yemeyi, üzerine maden suyu içmeyi sevmezdim. Geçirdiğimde çevreme yaydığım sestem kimse ürkmezdi. Buna rağmen kimse salt Harun olarak kalacağımın garantisini veremez. Şimdi Çırac Harun oldum. Birkaç yıla kalmaz Usta Harun olursun, diyor annem. Boşa dememişler, ne oldum demeyeceksin ne olacağım diyeceksin. Hâlden hâle giren Harun. Gönül isterdi ki Öğretmen Harun olayım, bir türlü kavrayamadığım ismin hâllerini anlatabilirdim çocuklara ama ha deyince olmuyor bu işler. İtin dileği kabul olsa gökten kemik yağar, diyor babam. Ben olmak istediklerimi sıraladıkça, babam bu sözü tekrar edip duruyor. Geleceğimle ilgili kaygıları var belli ki. Her neyse, bir süre bu evde bana güvenen insanlar arasında onların güvenlerini boşa çıkarmamak için çalışacağım.

Korktuğumda ya da heyecanlandığımda cümle kuramam. Annemi hecelere ayırırım. Tedavisi varmış ama maliyetli, diyor babam. Bana söylemiyor tabii, annemle konuşmalarını işittim. Birkaç mobilya siparişi alırsak olabilirmiş. Şimdilik ifade yeteneğim babamın ihtimalleri üzerine kurulu.

Harun'ken hayalim kuşçu olmaktı, o zaman şimdi sahip olduğum ve olacağım unvanlarımı elimden tersiyle iter, güvercin Harun

olurdum. İnsan kuşçu oldu mu kimseye hesap vermek zorunda kalmaz. Çıraklık dönemimde buna kanaat getirdim.

Babamla sessizliğimizin henüz bozulmadığı bir öğlen vakti. Baba oğul ilişkisinin gerisinde kalmışız. İkimiz de farkındayız. Bizim evde bazı şeyler büyümmez, annemin çiçekleri gibi. Bazen düşünüyorum da küçük iyidir... Bütün gün babamla hiç konuşmadığımız zamanlar oluyor. Genel olarak ihtiyaç durumunda dil aradan çekilir; görevin tamamı, yüzümüze küçük gelen gözlerimize kalır. Göz ne kadar küçükse kusur da o kadar küçük.

Bugün de sessiziz, tek kelime etmeden akşamı edeceğiz. Genellikle güne nasıl başlarsak öyle biter. Reklamlara inandım, birkaç kez *Çokokrem* aldım. Sabahlar aynı sabah. Pek değişiklik olmadı, kilomuz dışında. Köşedeki pastaneden aldığım poğaçaları yiyoruz. Çay kokusu ikimize de iyi gelecek. Radyoda Erzurum türküsü çalıyor. Yöresel müzik bizi kopuk yerlerimizden birbirine bağlıyor. Böyle anlarda içimden bir kıvıltı duyuyorum. Cemre düşüyor toprağa. Isı, ışık her şey tamam. Bu yıl hasat zamanı belli. Bunları düşünürken gülüyorum. Türkü bitmek bilmiyor. "Sarı gelin aman..." Babam iki dudağı arasında mırıldanıyor. Ne zaman bu türküyü dinlese Ermenilere saydırıyor, sessizce yapıyor bunu. Sipariş verdiği ürünü almak için gelen müşteri, bu masanın ayakları yamuk olmuş Ziya Efendi, diyor. Bakışları beni de bu yanlış ortak etme derdinde. Babam mahcup! Baş önünde, bakışları her zamanki gibi yerde. Yukarılara bakmayı sevmez. Bu sebepten kuşçuları da kuşçu olma arzusunu taşıyanları da sevmez. Yarına kadar düzeltereğim, çocuk yanlış takmış, diyerek benim üzerimden kendini temize çekiyor. Masanın ayakları düzelirse dünya düzelecek sanıyor. Benim babam, bütün babaların arasında en sessizi ve en yanılanıdır. Marangoz olacağımdan zerre şüphe etmiyor. Hâlbuki içimdeki kafesleri tek tek kırdım, haberi yok. Yakında kuşları salacağım. Her gününü babasıyla geçiren, rutubetli ortamın umutsuz çocuğu Harun...

Bütün günümüz, küçük bir penceresi olan bodrum katında geçiyor. Saat dokuzda beli eğilmiş bir anahtarla kapıyı açıyorum. Akşam yedi dedi mi yamuk anahtar elimde kalacak diye korkuyla dükkânı kilitliyorum. Ne ben ne babam ne de anahtar, kimse düzelmeye yanaşmıyor. Görünen o ki herkes hâlimden memnun. Dükkânın penceresi yere yakın. Gelip geçenler her hâlimizi görsen de biz onların sadece ayaklarını görüyoruz. Bakış açısı dedikleri bu olmalı, böyle lafların ne anlama geldiğini pek anlamam. Müşteriler babama, Ziya Ağabey, iyi işler çıkarıyorsun da şu bakış açını biraz değiştirsen, diyorlar. Küçük bir pencereden dünyayı seyretmenin kolay olduğunu sanıyorlar. Babam, dünyada ölçüsü olmayan tek şeyin dil olduğunu söylüyor. Her yıl bir beden büyüyen pantolonlarını hesaba katmıyor.

Pencerenin önünden geçenler için söylüyorum. Kimseden saklayacak kusurumuz yok. Hatta fazlayız, pantolonlara, gömleklerle sığmadığımız gibi dünya da bize dar geliyor. Annem uyar-mıştı, hazır poğaçalar kilo yapar, demişti. Bence bütün suç poğaçada değil. Şişmanlık bizim hamurumuzda var.

Dükkânımız karanlık. Güneş, bu sokağa mı yoksa dükkâna mı uğramıyor? Orasını bilmem. Fakat geçenlerde babam hastalandı, sağlık ocağındaki doktor güneş görmediğini söylemiş. Onun adına ilk defa kaygılandım ama uzun sürmedi. Babam yani Ziya Usta ve bu küçük, karanlık dünyayla neredeyse bağlarımı koparmışım. Annem farkında, sabah çıkarken tembihliyor. “O senin baban!” diyor. Elleriyle saçımı alnıma doğru düzeltiyor. Onun bu hareketinde anneliğin kutsallığı var, babaya itaat var, daha neler var Allah bilir...

Bugün beyaz bir masa siparişi aldık. Genç bir hanım, yanında ona anne, diyen bir kızla geldi. Bizim mahallenin annelerine benzemiyordu, kızı da kızlarına. Kızın gözleri yosuna çalıyordu, renkliydi, kocamandı, içleri suluydu. Mevsim meyveleri kadar tazeydi, parfümü çilek kokuyordu. Alnı açıktı, günahsızdı, hiç hata yapmamış gibi güven doluydu. Babam duymasın, dükkâna gir-

diğinde etraf aydınlandı. Bence güneşin kılık değiştirdiği doğrudur. Yerimden doğruldum, radyoyu kapattım. Sarı gelin aradan çekildi. Kimsenin annesine benzemeyen kadın uzun uzun masayı inceledi. Ortasına serpmeye çiçek koyun, dedi. Gözlerimi kızın gözlerine diktim, bir ışık, bir mum aradım.

Aşk dedikleri meret bu muydu? Bir baba oğul hikâyesi kadar sessiz miydi? Bağıra çağıra gelemeyen miydi? Anne, düşüncelerimi bölerek “Usta,” dedi, çiçekler beyaz olsun. Babam anlamadı, yüzüne baktı. Masanın çiçekleri, dedi. Kadının bu sözleri, babamı çıkmaza sokmuştu. Aklına yatmadı belli ki. Kadının isteği, marangoz yasalarına aykırıydı. Beyaz masada, beyaz çiçekler bu gece babamı uyutmayacaktı. Öyle, herkesin derdi kendine büyük. Anne kız farklı dilde bir şeyler konuştular. Buralardan olmadıkları belliydi. Gönül hep uzağı mı seçer, imkânsızı mı çıkarır karşısına insanın?

Babamla kadın anlaştılar. “Üç hafta sonra ürününüz hazır, bir ara uğrayıp bakın. Yanlış bir şey yapmayalım,” dedi kadına. İçimden bu süreçte dükkândan dışarı adımımı atmayacağıma dair yemin ettim. Kadın bana döndü ve babamı göstererek “Neyin oluyor?” dedi. Ba-ba-m, dedim. İki heceyi üçe bölmüştüm. Dedim ya Türkçe dersini sevmem. Kız gülmeye başladı, annesi başka dilde bir şeyler söyledi. Bence uyarıydı. Kadın, beyaz çiçekleri son bir kez hatırlattı. Son bir kez babamı çıkmaza soktu. Selamlaşıp çıktılar. Kulaklarım yanıyordu. Dükkân karanlığa büründü. Çilek kokusu yerini rutubete bıraktı. Babam bana döndü, “Ermeniler,” dedi. Hâlbuki sessizliğimiz bozulmasa iyiydi. Utancım beni güçlendirmişti. İçimdeki son kafesi kırdım, kalan son kuş havalandı. Üç hafta dükkânda beklemenin manası yok. Yeminimin kefareti ödeyeceğim elbette. Yarın erkenden Eminönü’ne gideceğim, kuşlar orada satılır.

VEBAL

Sabah kalktığınızda hayatınızdan hiçbir şey eksilmeyecek, yirmi dört saat dışında.

Ellerimde siyah eldivenler, herkes peşimde. Ben bir hırsızım fakat hiç kimseden hiçbir şey çalmadım. Her şey yerli yerinde, olması gerektiği gibi. Zaman durgun, ağır, aksak... Masanın üzerinde akşamdan kalma yenilmiş çekirdek kabukları ve kristal bardaklarda yarım bırakılmış çaylar. Bu bir uygarlığın sonu mu? Ah Tanrım! Şimdi bir hırsız olarak anılacağım. Bileklerime kelepçeler takılacak. Dönüp dönüp kitaplığima bakacağım. İçimden bir ses yükselecek, çaldıklarım kendi hayatımdan ve ben ancak kendimle helalleşeceğim!

Kimse duymayacak sesimi. Kaç günümü çaldım bilmiyorum. Yılın kaç ayı ihmallerim sonucu kazaya kurban gitti? Elimdeki fırça ile kaç baharı kışa boyadım, beyaz buzlu ve kaygan günlerimde kaç kişi sakatlandı? Bunun hesabını yapamayacağım. Senden iyi bir ressam olur, diyecek Serap. Üzerine yarım güneş çizilmiş resim defterimi hatırlayacağım. Serap, güneşin yarısı nerede, diyerek beni hırsızlıkla suçlarken, ben dağların arkasında çizdiğim güneşin kalanını arayacağım. Tezgâhtar kız kapalı havalarda içine kapanacak. Bir kez daha kendini ikna etmeye çalışarak pazar-tesi işi bırakacağım, diyecek.